

A *Karthago* és a *Takáts Tamás Blues Band* énekese több mint harminc éve van a pályán – több híres magyar együttesben is megfordult, s a rock and roll életforma nem egyszer és nem kétszer ragadta magával. Nők, ital, bulik, satöbbi – aztán egyszer csak megálljt parancsolt magának.

Ez persze nem azt jelentette, hogy vége a rock and rollnak, hiszen rendszeresen lép fel zenekarával ma is – a banda szekere tovább halad, hiszen blues-rock muzsikájuk, Tamás ironikus és önironikus szövegei mindig megtalálják befogadóikat.

Rengeteg váltás volt az életedben, a pályádon, melyiket tartod a legfontosabbnak?

A legfontosabb 2003-ban volt: megtértem, elfogadtam Jézus Krisztust megváltómnak, szabadítómnak, hívő keresztény életet élek. Újjászületett keresztény vagyok, van üdvösségem. Nem vallásos ember vagyok, hanem hívő ember, aki hisz Jézus Krisztusban.

Mi olyat ad neked a Jézus Krisztusban való hit, ami az addigi életedből hiányzott?

Az örök élet ígéretét. Én azt az információt kaptam a világról, hogy az ember valamikor megszületik, összeáll, mint egy biológiai lény és utána mintegy hatvan-nyolcvan év múlva meghal, a kukacok megeszik a testét és vége. Ez ilyen kétségbeeséssel tölti el az embert gyerekkora óta, hogy egy ilyen halálraítélt valaki.

Ez hoz magával a rock and rollba is sok mindent, hiszen van nyolcvan éved, hogy megcsinálj minden nőt, akivel találkozol, felzabálj minden ételt, igyál, mint a gödény, aztán meghalsz és kész – bedobnak a földbe, rád nyomják és jó napot az egésznek. Röviden is tudom: ez a halálfélelem. Mikor az ember a legvidámabb, akkor is azért vidámkodik, hogy elfeledje a halál tényét. És felfogja a feltámadás tényét, hogy volt egy ember, aki félig isten volt - mert isten egy része emberré vált – és feltámadt.

Elfogadtuk azt a nézetet, az ördög azon sugallatát, hogy nincs szükségünk istenre és ez azt vonta maga után, hogy bejött a halál az életbe. Ez nem törvényszerű, Jézus megmutatta, hogy van feltámadás, felment a mennybe. Egyes kutatók szerint hatszáz, mások szerint nyolcszáz ember szeme láttára.

Előtte megmutatta a sebeit, evett, mert a tanítványok azt hitték, hogy kísértetet láttak és megmutatta, hogy tud enni, az nem esik le a földre, lenyelte. Van feltámadás, van örökélet, ez egy óriási dolog. És valaki elhordozta a mi bűneinket –gyökeresen változtatta meg az életemet, hogy ezt fölfoghattam.

A koncerteken ez nem hallatszik. Illetve van, amikor beszélsz ezekről a dolgokról is?

Közvetlenül nem, mert nem ezért hívnak. Van, amikor igen, ahol ezért hívnak. Mint zenész, én alkalmazott vagyok, mulattatom a közönséget. Nyilván, én már másképp állok hozzá, de a keresztény élettel jár egy-két dolog: nem iszom rommá magam, nem csalom meg a feleségemet. Nem káromkodom.

Egyébként óriási fáty, talán a legnagyobb manapság, hogy nem káromkodom – hagyom a suttyókat káromkodni, nem tolom le a gatyámat. De én nem kezdek téríteni a koncertjeimen.

Nagyon vicces, hogy az ördög miket csinál – voltam olyan fesztiválon, ahol nem is tudták, hogy én keresztény vagyok, ahol alá kellett írni, hogy semmiféle politikai-vallási nézetemről nem beszélek a színpadon. Közben ugyanazon a fesztiválon lépett fel Marilyn Manson – érdekes módon ő beszélhetett a vallási meggyőződéséről – ő, aki bibliát éget, lehányja magát meg káromolja az istent.

A mai előadók közül kiket szeretsz, illetve kiket nézel a youtube-on?

Most voltam Prince koncerten, például. A youtube-on pedig pótolom be azt, ami fiatalkoromban elmaradt: a vasfüggöny miatt egy csomó mindent nem láttam és teljesen bele tudok veszni a régiekbe: Charlie Parker, a régi beat-korszak, a bluesok, Muddy Waters, egyre régebbieket hallgatok.

Az újak közül nem nagyon, mert egy kicsit érzem, hogy elment az idő, van egy ilyen nemzedékváltás. Nem szégyellem, legutóbb Fluor Tomi koncertet láttam – a két kicsi legós csávó. Egy fesztiválon voltunk és azt néztem, hogy hihetetlen primitív számítógépes tuttyogásra énekelnek, illetve motyog rá valami nagyon gagyi szöveget. Viszont kétezer, tizenhárom és tizenöt év közötti kiscsaj visítózott. Mint a régi filmekben a Beatles-nek.

És az jutott eszembe, hogy a Rolling Stones történetében is olvastam, hogy a harmincéves öreg dzsesszisták megvetően nézték a tizennyolc évesekből álló Rolling Stonest, hogy ezt a primitív, vacak zenét hogy lehet szeretni. De a csajok akkor is sikítottak, tehát lehet, hogy a dolgok a primitívség felé mennek, csak mi nem tudjuk követni. Nem akarok ítéletet mondani, lehet, hogy ez jó – csak én már nem értem.

Aztán meg látok olyanokat, hogy Magyarországon ma hat P. Mobilt játszó zenekar van – én ezek közül egy-kettőt láttam és néztem, hogy valamikor nagyon jó volt, de most annyira poros. Sörhasú, alkoholtól puffadt arcú emberek nagy terpeszben ordítanak – arra gondoltam, hogy Fluor Tomit se nézném, de erre se járnék.

Mondjuk, annyi különbség azért van köztük, hogy én amikor fiatal voltam és bementem az öltözőbe, én köszöntem az öregeknek. Mikor Szörényi Levente ült az öltözőben és én voltam huszonekét éves és nekem sikítottak már a csajok, mikor bementem, akkor tisztelettel köszöntem Szörényi Leventének vagy a Demjén Rózsának. Ez meg már nem köszön.

Ültünk egy öltözőben és bejött a gyerek, ez a nemtudommilyen Tomi és nem köszönt. De nemcsak nekem, a takarítónőnek sem. Lehet, hogy be volt nyomva valamivel, nem tudom. Szóval egy kicsit hosszan válaszoltam most arra, hogy mit hallgatok. Vállalom az öregséget: mikor zenében meghallom a számítógépet, azonnal kikapcsolom.

Pedig ma is vannak nagyon jó zenekarok, akik nem számítógépen játszanak, hanem gitáron...

Lehet, hogy ez média-probléma. Én járok próbálni, mert van néhány kisebb produkció is, amiben benne vagyok, pl. Frank Zappa emlékenekar vagy Syrius emlékenekar, és jártam egy régi nagy telepen, az ún. Vágóhídon, ahol rengeteg próbaterem van. Olyan zenekarok vannak! Tizenéves gyerekek úgy zenélnek, hogy összetojod magad a gyönyörtől!

Sehol nem látom-hallom őket, se tévében, se rádióban, csak mindenütt ezeket az „ikszfaktorizéket” nyomják – azok is nagyon tehetségesek, de futószalagon gyártottak, az megint műanyag. A média annyira rátette a kezét, hogy nincs olyan spontán kiválasztódás, hogy ami jó, az kerüljön ki.

Akinek a mamájának sok pénze van, az benyomja és minél többször el kell nyomni a kicsi legót és egy idő után meg is jegyzik. Az ilyen tehetségkutatók naponta többször lemennek a tévében, sőt itt nálatok is láttam plakátot, hogy az ország legjobbjai. Kikérem magamnak! Ezek egy műsor felfedezettjei, mert az országban van még rengeteg jó énekes és előadó, akik éppen nem jelentkeztek a tehetségkutató versenyre!

Néha nézem, ahogy a rock and roll haldoklik. 1957-ben mondták először Elvis Presley-re, hogy a rock and roll halott. Nem sikerült megölni, még tartja magát, de még mindig dolgoznak rajta, hogy valahogy meghaljon ez a dolog. Számítógéppel, médiával, mindennel. Meglátjuk.

Mi meg azért vagyunk, hogy megpróbáljuk jól csinálni. Most már az Úr dicsőségére, de megpróbáljuk jól csinálni.